

ת"פ 5227/12/13 - מדינת ישראל נגד א א

בית משפט השלום בראשון לציון

10 אוקטובר 2016

ת"פ 5227-12-13 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' השופט הבכיר, אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשם
א א

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אוראל רוזנצוויג

הנאשם וב"כ עו"ד אסף בקרמן

גזר דין

רקע.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, והורשע, על סמך הודאתו בעבירות כדלקמן:

עבירה של איזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן- "חוק העונשין"),

עבירה של הסגת גבול פלילית לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין,

ועבירה של תקיפה סתם של בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ואלה עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם:

הנאשם והמתלוננת, המתגוררת ברחוב ויתקין 8 בראשון לציון (להלן- "הבית"), הינם בני זוג לשעבר ולהם ילד משותף קטין. המתלונן הינו בן זוגה של המתלוננת במועדים הרלוונטיים לכתב האישום ולו ילדה קטינה. בתאריך 9.5.13, בשעה 19:32 או בסמוך לכך, התקשר הנאשם אל המתלוננת וביקש ממנה לקבל את בגדיו אשר נותרו בבית. המתלוננת סירבה. לבסוף הסכימו כי חברו של הנאשם (להלן- "ברוך") יבוא לבדו לאסוף את בגדיו של הנאשם. בהמשך למתואר, התקשר הנאשם אל המתלוננת שוב ואמר לה כי גם הוא מתכוון להגיע ושתגיד "לזין הזה שגם ירד למטה" כי הוא מתכוון

לזיין את שניהם ולישון מתחת לביתה. בתגובה, ניתקה המתלוננת את השיחה. בהמשך, הניחה המתלוננת את השקית ובה בגדיו של הנאשם בכניסה לבניין. בשעה 02:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם אל הכניסה לבניין יחד עם ברוך ושלושה אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, ברכבו של ברוך. מיד ובסמוך, יצאו הנאשם וברוך מהרכב. הנאשם קרא למתלוננים לרדת למטה ואמר למתלון כי זיין אותו. המתלוננים סירבו לרדת. המתלוננת ביקשה מברוך שלא יאפשר לנאשם לעלות אל הבית אך הנאשם המשיך בשלו, עלה אל הבית והתדפק בחוזקה על דלת הבית כאשר באותה עת שוהים בבית: המתלוננת ובנה וכן המתלון ובתו. באותן נסיבות, פתח המתלון את דלת הבית וביקש מהנאשם שיחדל מהתנהגותו שכן נמצאים בבית ילדים ושילך. בתגובה, ניסה הנאשם להיכנס בכוח אל הבית תוך שהכניס חלק מגופו אל הבית והמשיך לצעוק. באותן נסיבות, הדפה המתלוננת את הנאשם. או אז ירק הנאשם בפניה של המתלוננת. בהמשך, סגר המתלון את דלת הבית תוך כדי מאמץ כנגד פעולותיו של הנאשם שהמשיך לנסות ולהיכנס אל הבית. בהמשך למתואר, ירד הנאשם למטה תוך שהוא ממשיך לצעוק ולגדף. בתגובה, הפציר המתלון בנאשם שיעזוב את המקום והמתלוננת אף אמרה כי בדעתה להזמין משטרה. לאחר הנאשם וברוך עזבו המקום ברכב, התקשר הנאשם אל המתלוננת ואמר לה: "היום זה הסוף שלך" וכן כי הוא יהרוג אותה ואת המתלון ולא ייתן למתלוננת לחיות בשקט וגידפה "שרמוטה זונה".

מסתבר כי עת ביצע הנאשם העבירות הללו עמד נגדו מאסר על תנאי. בהתאם להסדר הטיעון הופנה הנאשם לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, אשר נדרש לבחון, בין היתר, את שאלת הפעלת המאסר על תנאי או הארכתו.

המאשימה הודיעה כי אם התסקיר יהיה חיובי תסכים להארכת תקופת התנאי.

תסקיר שירות מבחן.

שירות המבחן ערך בעניינו של הנאשם שלושה תסקירים. מתוך התסקיר הראשון (מיום 12.1.16) עולה כי הנאשם, כבן 46, גרוש בשנית, אב לשני ילדים בגילאים 18 ו-20 שנים מנישואיו הראשונים ואב לבן כבן 6 מנישואיו השניים. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות ועובד באופן עצמאי בתחום הצביעה ובניית קירות גבס. לנאשם חובות כבדים והוא מוגדר כחייב מוגבל באמצעים. שירות המבחן התרשם כי תפקודו והתנהלותו התעסוקתית והכלכלית של הנאשם בעייתית ומלמדת על קשיים מתמשכים. הנאשם דיווח כי מזה מספר שנים צורך אלכוהול וסמים באופן מזדמן. באשר לעבירות נשוא כתב האישום תיאר תגובות תוקפניות כתוצאה מרגשות שליליים של תסכול וכעס מצטבר כלפי המתלוננת על רקע רצונה לקיים קשר זוגי אחר. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נטה להפחית מהתנהגותו האלימה, השליך את האחריות להסלמת האירוע על המתלוננים ושלל צורך בקבלת סיוע טיפולי. שירות המבחן ציין כי הנאשם הופנה בעבר לאבחון בגין עבירות אלימות כנגד אותה מתלוננת. שירות המבחן התרשם ממיעוט גורמי סיכוי מפחיתי סיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם וציין את שיתוף הפעולה שגילה הנאשם, ניתוק הקשר עם המתלוננת שלא אושש מולה והיותו מורתע מההליך המשפטי. שירות המבחן הציע לנאשם להשתלב בתכנית טיפולית אינטנסיבית ההולמת את צרכיו אך הנאשם סירב ומסר שאינו יכול להתחייב לכך. לאור זאת, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית ועונשית. בדיון שהתקיים לפני ביום 18.1.16 ביקש הנאשם להפנותו בשנית לשירות המבחן שכן חלה אי הבנה לפי שהוא מבקש להשתלב בהליך טיפולי. התביעה התנגדה לבקשה זו, ואילו לאחר ששקלתי בקשתו נעתרתי לבקשה.

בתסקיר השני (מיום 14.4.16) דיווח שירות המבחן כי בסיוע עורך דינו החל הנאשם בטיפול פרטי במרכז "קרבה בטוחה" וביקש דחייה על מנת לבחון את התקדמות הנאשם בהליך טיפולי זה.

בתסקירו השלישי (מיום 9.8.16) העריך שירות המבחן כי טיפול זה, חרף היותו בעל אינטנסיביות נמוכה, מסייע לנאשם באופן ראשוני בהתמודדות עם בעיותיו. כמו כן צוין כי הנאשם נענה באופן חיובי לתהליך הטיפול, כי מאז מועד ביצוע העבירות הנדונות לא ביצע עבירות נוספות וכי ניתן להתרשם כי הסיכון לעבריינות חוזרת מצדו פחת. בהתאם לכך, המליץ שירות המבחן בתסקירו להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 200 שעות לפי תכנית שגובשה עבורו, להעמידו בצו מבחן למשך שנה במהלכו ימשיך בטיפול בפיקוח שירות המבחן ולהאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו.

טיעוני באי כוח הצדדים לעונש.

באת כוח המאשימה טענה כי ההליך הטיפולי אליו פנה הנאשם, הכולל מפגש אחד בשבוע, באופן פרטי איננו מספק ואין מדובר בהליך שיקומי משמעותי ועל כן ביקשה לדחות את המלצת שירות המבחן. לטענתה, מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. בטיעוניה ציינה את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, את הנסיבות המלמדות על חומרתם ואת עברו הפלילי של הנאשם הכולל מעשי אלימות שביצע כלפי המתלוננת בעבר. באת כוח המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש בגדרי המתחם ההולם לשיטתה, לצד ענישה נלווית. כמו כן ביקשה לסטות מהסדר הטיעון נוכח מצב הדברים שתיארה ועתרה להפעיל את המאסרים המותנים.

בא כוח הנאשם ביקש לדחות את עמדת המאשימה. לטענתו מזה כחצי שנה מצוי הנאשם בהליך טיפולי משמעותי ואינטנסיבי בו הוא משתף פעולה. כמו כן טען כי העבירות בוצעו לפני כשלוש וחצי שנים, כי מאז הקשר בין הנאשם למתלוננת נותק ואין חשש למסוכנות. לטענתו, הנאשם לא יכול היה להתחייב להליך הטיפולי שהוצע לו על ידי שירות המבחן בשל חובותיו הכבדים המגיעים לסך של 916,000 ₪. כמו כן טוען, כי תסקיר שירות המבחן העומד כיום בפני בית המשפט הינו חיובי ומעיד על שיקום הנאשם. על כן, ביקש לאמץ את המלצות התסקיר ולסטות ממתחם הענישה ההולמת.

דין והכרעה.

בפתח הדיון ראוי להתייחס לשאלה שעלתה במסגרת הטיעונים לעונש והיא שאלת עמידת התביעה בתנאי הסדר הטיעון. על פי הסדר הטיעון הסכימה התביעה כי ככל שהתסקיר יהיה חיובי אזי התביעה תסכים להארכת המאסר על תנאי. טוענת התביעה כי התסקיר אינו חיובי אף על פי שבסופו ממליץ שירות המבחן על הארכת המאסר המותנה. בא כוח הנאשם חולק על כך, ויתירה מזו, הביע תרעומת על כי התביעה, משמע המדינה אינה עומדת בתנאי ההסדר.

מחלוקת זו מציבה שתי שאלות: האחת האם מחויבת התביעה לעמוד בתנאי הסדר אף על פי שהיא סבורה כי התסקיר

אינו חיובי? ושאלה שנייה היא האם למעשה התחייבה התביעה לקבל המלצת שירות המבחן באשר להפעלה או הארכת המאסר על תנאי.

באשר לשאלה הראשונה אני סבור כי על התביעה כנציגת המדינה לעמוד בהתחייבותה על פי הסדר הטיעון. יחד עם זאת, אם סבורה התביעה כי התסקיר אינו חיובי בדרך של פרשנות האמור בו, אזי המסקנה כאמור אינה החלטית. מכל מקום, עיינתי עיין היטב בתסקיר ואיני סבור כי התסקיר הוא שלילי. ההיפך מכך התסקיר מביע אופטימיות רבה באשר לשיקומו של הנאשם. אכן, שירות המבחן כדרכו ערך תסקירים מקיפים, ענייניים ומעמיקים, אלא שאין לראות הניתוח שבתסקיר בבחינת השיקולים השונים, כתסקיר שלילי.

באשר לשאלה השנייה, מתוך הצגת ההסדר ומהותו, עולה שהתביעה הסכימה כי ככל שיומלץ על הארכת המאסר על תנאי, אזי תסכים אף היא לכך. יחד עם זאת, איני קובע מסמרות בעניין זה. אציין כי ראוי היה לתביעה לסמוך על מקצועיותו ומומחיותו של שירות המבחן ולקבל המלצתו במקרה זה.

ולגופו של עניין. הנאשם, כיום כבן 47, ביצע עבירות של איומים, תקיפת בת זוג והסגת גבול פלילית, לפני כשלוש וחצי שנים כלפי מי שהייתה בת זוגו לשעבר וכלפי בן זוגה הנוכחי.

העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה לפיו יש לקבוע את העונש הראוי לנאשם ההולם את חומרת מעשיו, את נסיבותיהם ואת מידת אשמו.

תיקון 113 לחוק העונשין קובע הליך תלת-שלבי להליך גזירת העונש. בשלב הראשון יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; בשלב השני יש לבחון התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם - פוטנציאל שיקום או הגנה על הציבור; בשלב השלישי יש לגזור את העונש הראוי בתוככי המתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

הנאשם והמתלוננת הינם, כאמור, בני זוג לשעבר ולהם ילד משותף - קטין. במועד האירועים המתוארים בכתב האישום, התקשר הנאשם אל המתלוננת וביקש לקבל את בגדיו. המתלוננת אשר תחילה סירבה, הסכימה לבסוף כי חברו של הנאשם ידע על מנת ליטול את בגדי הנאשם, אולם הנאשם לא הסתפק בכך, התקשר למתלוננת, אמר לה כי הוא מתכוון להגיע ותוך שימוש בביטויים בוטים ומאיימים הוסיף ואמר לה שהמתלון ירד למטה וכי הוא מתכוון "לזיין" את שניהם. בהמשך לכך, לפנות בוקר, הגיע הנאשם עם ארבעה אחרים אל הכניסה לבניין בו מתגוררים המתלוננים וילדיהם וקרא להם לרדת תוך שהוא אומר למתלון כי "יזיין" אותו. המתלוננים סירבו והנאשם עלה אל ביתם והחל מתדפק על דלת הבית בחוזקה. הנאשם לא שעה להפצרות במתלון לחדול בו ממעשיו והמשיך לנסות להיכנס אל תוך הבית תוך שהוא צועק. המתלוננת הצליחה להדוף את הנאשם ובתגובה ירק הנאשם בפינה. הנאשם ירד למטה והמשיך בצעקות ובגידופים. בהמשך לכך התקשר הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה באומרו לה כי יהרוג אותה וכי זה הסו, שלה תוך

שהוא מגדפה.

מעשי האיומים שביצע הנאשם הינם מעשים חמורים שדרגת חומרתם גבוהה. הנאשם איים איומים קונקרטיים לפגיעה בחייהם ובגופם של המתלוננים מספר פעמים לאורך האירוע לפנות בוקר בעת שהמתלוננים שהו עם ילדיהם הקטינים בביתם. הנאשם תקף את המתלוננת כאשר ירק בפניה ומעשה זה אמנם אינו ברף חומרה גבוה אולם בוצע בנסיבות בהן המתלוננת ניסתה להדוף את הנאשם ולמנוע ממנו להיכנס אל תוך ביתה. מעשי הנאשם פגעו בערכים מוגנים של שמירה על ביטחונו האישי של אדם, על שלוותו, על שלימות גופו, בריאותו וכבודו.

עיון בפסיקה מעלה כי **"בעבירות שעניינן אלימות בתוך המשפחה, קיים מנעד רחב ביותר של עונשים, מהם עונשים קלים יחסית... ומהם עונשים חמורים בהרבה..."** (ע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)). מדיניות הענישה הנהוגה אינה מתפשרת ומחייבת ענישה קונקרטית ומרתיעה משום החובה השיפוטית במיגור תופעת האלימות המערערת את יסודות המוסר בחברתנו.

בהינתן פרמטרים אלה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע הנאשם נע בין חודשים ספורים של חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל.

מתוך דיווחו של שירות המבחן עולה כי בחודש מרץ 2016 החל הנאשם בתהליך טיפולי במסגרת פרטית אליה פנה באופן עצמאי. הליך טיפולי זה בו נוטל חלק הנאשם כולל שיחות פרטיות המתקיימות אחת לשבוע והוא מתמיד בו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נרתם באופן חיובי להליך הטיפול המסייע לו באופן ראשוני, והמליץ להטיל על הנאשם עונש בדמות צו של"צ.

אני מקבל המלצתו העונשית של שירות המבחן והתרשמותו בדבר סיכויי שיקומו של הנאשם.

בין השיקולים לביסוס קביעתי זו התחשבתי גם בגילו של הנאשם, בהיותו אב לילדים ביניהם ילד קטין כבן 6 שהוא חב במזונותיו, במצבו הכלכלי ובמקור פרנסתו. כמו כן התחשבתי בהודאתו בביצוע העבירות ובהתגייסותו החיובית להליך טיפולי במטרה להתמודד עם קשייו, וכן בעובדה כי מאז ביצוע העבירות, בחלוף למעלה משלוש שנים, לא נפתחו נגדו תיקים חדשים בגין עבירות אלימות.

בבואי לבחון השאלה העומדת לדין והמחלוקת דהיינו, האם ראוי במקרה זה להורות על הארכת המאסר המותנה, במיוחד לנוכח האמור והמומלץ בתסקיר, אני סבור כי קיים במקרה זה בסיס איתן להורות על הארכת המאסר המותנה. יש לשים אל לב כי במקביל לכך, יהיה הנאשם נתון בפיקוח שירות המבחן למשך שנה, ובתקופה זו ימשיך בטיפול במסגרת מרכז "קרבה בטוחה" טיפול שיהיה בליווי ופיקוח שירות המבחן. ברור הוא כי אם הנאשם ייכשל ולא יצליח בתהליך השיקומי העתידי, ישפט מחדש, שאז יהיה מקום להחמיר עמו כשיטת התביעה כעת. עוד יש לציין כי כפי המומלץ עתיד הנאשם לבצע שירות לתועלת הציבור (של"צ) בהיקף של 200 שעות, משמע היקף משמעותי, וגם בכך, יהיה הנאשם נתון למעשה במבחן.

לא התעלמתי מעברו הפלילי של הנאשם, יחד עם זאת, במקרה זה מצאתי להעדיף את שיקולי השיקום על פני ההחמרה בענישה, והכל כמפורט לעיל.

אשר על כן, אני מורה על חידוש המאסר המותנה למשך 4 חודשים, שהושת על הנאשם בתיק פלילי 2049-12 מבית משפט זה על פי גזר דין מיום 17.3.13 למשך שנתיים.

כמו כן, אני מורה על חידוש שני המאסרים המותנים, האחד למשך 7 חודשים והשני למשך 4 חודשים, שהושתו על הנאשם בתיק פלילי 4060-09 מבית משפט זה על פי גזר דין מיום 3.7.11 למשך שנתיים.

אני מחייב הנאשם לבצע של"צ בהיקף של 200 שעות על פי תכנית שהוכנה עבורו על ידי שירות המבחן. הסברתי לנאשם בלשון פשוטה השל"צ הנאשם הבין והסכים.

אני מחייב הנאשם להיות בפיקוח שירות המבחן למשך שנה.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות המבחן.

מוצגים: ייעשה בהם כפי שיקול דעתו של הממונה על החקירה.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום ח' תשרי תשע"ז, 10/10/2016 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , שופט בכיר

הוקלדעלידיפעתמינאי